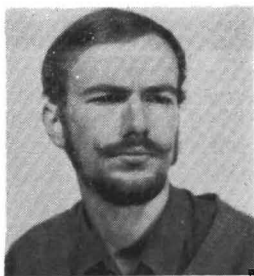

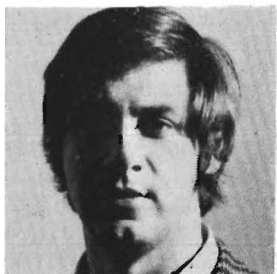
Bouwe Bölger

Joost Menger

Anco de Vries

Coje Schmidt

Piet Wagenaar

Adri Stam

Bij de verkiezingen voor de Tweede Fakulteitsraad van onze faculteit is het wettelijk voorgeschreven opkomstpercentage van 35, bij de studenten juist gehaald: 35,4%, dat wil zeggen, dat slechts zeven studenten hun biljet niet behoefden in sturen, om een „lege” zetel te veroorzaken. Bij de vorige verkiezingen — in december 1970 — was deze eis nog niet van kracht, omdat de Wet Universitaire Bestuurs-hervorming („Wet-Veringa”) nog niet was aangenomen door de Staten-Generaal; het opkomstpercentage was toen bij de studenten ruim 47%, bij het wetenschappelijk personeel 82%. Thans was de opkomst bij het wetenschappelijk personeel 64,9%, eveneens een aanzienlijke daling.

Een reden voor dit lagere opkomstpercentage bij de studenten zou kunnen zijn, dat thans de eerste jaars stemrecht hebben (de vorige maal niet, omdat de verkiezingen toen in de eerste helft van het studiejaar werden gehouden) en zij zich wellicht minder betrokken voelen bij het bestuur van de faculteit dan de ouderejaars. Doch zowel voor wetenschappelijk personeel als studenten kan een mogelijke teleurstelling over het werken van de eerste Fakulteitsraads — wat voor oorzaken dan ook — de daling veroorzaakt hebben: de ware redenen zullen wel verborgen blijven tot een verkiezingsonderzoek (Marcel van Dam?) het zal uitwijzen.

De krachtsverhoudingen binnen de studenten-geleding werden grondig gewijzigd, doch door het systeem der partijlijsten en de daaruit volgende zetelberekening kwam het deze maal niet tot uitdrukking. Ware de 35%-opkomst niet gehaald, dan had Coje Schmidt voor Studecon geen zitting in de Raad kunnen nemen. Rest mij alleen nog de cijfers te geven. hrz

Studenten:

totaal aantal verzonden stembiljetten:
1791 (100%)

totaal terug:
633 (35,4%) (vorig jaar 47,4%)

aantal geldig uitgebrachte stemmen:
631 (35,2%) (vorig jaar 47,1%)

blanco:
0

Lijst 1 Studecon

Bouwe Bölger	88
Ad Dijkstra	13
Joris Vogelaar	12
Philip Koot	5
Hein van Sandick	26
Stan Pijls	10
Coje Schmidt	29
totaal	183

Lijst 2 Werkgroep Ekonomen

Joost Menger	166
Boudewijn van Rompu	10
Ad van Hienen	21
Hans Borgstede	10
Piet Wagenaar	27
Frank van den Tempel	6
Herman Kuiper	9
totaal	249

Lijst 3 Aktiegroep Ekonomen

Anco de Vries	130
Adri Stam	32
Ad van der Ven	10
Ferd. Crone	11
Geert de Vries	3
Jacques Swaans	13
totaal	199

Ter vergelijk

	dec. 1970	april 1972
Werkgroep Ekonomen	30,9%	39,5%
Aktiegroep Ekonomen	—	31,5%
Kritiese Ekonomen	27,8%	—
Overige	7,9%	—
Studecon	33,4%	29,0%
	100,0%	100,0%

Bij het wetenschappelijk personeel was de uitslag:

Drs. C. Bulk	28
Dr. H. W. de Jong	42
Prof. Dr. C. D. Jongman	54
Drs. J. P. W. C. Korthals Altes	47
Drs. J. G. Odink	30
Drs. A. Pais	47
Prof. Dr. P. A. M. van Philips	51
Prof. Dr. J. H. van Stuijvenberg	50
Drs. D. Woudhuysen	58

Aantal verzonden stembiljetten:
108 (100%)

totaal terug:
70 (64,9%) (vorig jaar 81,7%)

aantal geldig uitgebrachte stemmen:
407 (maximum: 490, dus 83,1%)

Zoals bekend was bij **Technische en Administratieve Staf** mej. A. M. van Ommeren door enkele kandidaatstelling verkozen.

De samenstelling van de Fakulteitsraad is dus:

Drs. D. Woudhuysen
Prof. Dr. C. D. Jongman
Prof. Dr. P. A. M. van Philips
Prof. Dr. J. H. van Stuijvenberg
Drs. J. P. W. C. Korthals Altes
Drs. A. Pais
Dr. H. W. de Jong
mej. A. M. van Ommeren

B. Bölger
C. Schmidt
J. Menger
P. Wagenaar
A. de Vries
A. Stam

Jaarlijks wordt de markt overspoeld met tientallen boeken, die geheel of ten dele gewijd zijn aan de leer van Marx. Sommige worden aan studenten voorgeschreven of aanbevolen. Ook onze Ekonomische Fakulteit kon hierin niet achterblijven. Bovendien gaven vele studenten te kennen, bestudering van enige marxistische literatuur wel wenselijk te achten. Voor de eerstejaars werd bepaald, dat Economic Systems van G. Grossman moest worden bestudeerd voor het eerst in het studiejaar 1970-'71. Binnenkort zal het worden gelezen door de volgende 'lichting' eerstejaars. Hoewel sprake is van een gunstige ontwikkeling, mogen diverse beperkingen niet uit het oog worden verloren. Zo staat het genoemde boekje vol fouten, verdraaiingen en uit hun verband gelichte feiten, vooral hoofdstuk 3, waarin de marxistische leer globaal zou zijn weergegeven. Wij gaan niet op alle fouten in (het zou ons tot hetzelfde peil verlagen als een bijbelexegeet), doch wel op de terloops genoemde Verelendungstheorie, die telkens weer met de grootste hardnekkigheid weerkeert in alle werken en werkjes van hetzelfde geringe peil als Economic Systems. Wie werkelijk kennis wil nemen van het marxisme, zal zijn kennis in de eerste plaats niet moeten putten uit uittreksels en samenvattingen; hij zal de moeite moeten nemen om Marx zelf te lezen — en die moeite zal rijkelijk worden beloond, want zijn werk — met name Het Kapitaal — is bijzonder goed leesbaar!

Het is soms verbazingwekkend, hoe gemakkelijk bepaalde westerse ekonomen ouderwetse dogma's uitgeven voor marxisme, onder welke de Verelendungstheorie. Toen enkele leden van de Aktiegroep Ekonomen tijdens colleges marxistische ekonomie aan de heer Pais vroegen, in welk boek Marx zijn Verelendungstheorie heeft ontwikkeld, beloofde hij het te zullen onderzoeken. Een week later kregen wij antwoord; één zin uit Kommunistisch Manifest, twee zinnen uit Het Kapitaal en één zin uit de Kritiek op het Program van Gotha — dat was de hele Verelendungstheorie en hiervoor heeft de heer Pais al deze zinnen van hun oorspronkelijke betekenis moeten ontdoen.

IDEOLOGIE

In de redeneringen van sommige wetenschapsmensen schuilen vaak wonderlijke kontradikties. Zo typeert hen dikwijls de opvatting, dat bepaalde theorieën altijd en overal gelden, los van elke maatschappelijke realiteit (in de ekonomie bestaat bv. de opvatting, dat de produktie een funktie is van arbeid én kapitaal; hier tegenover plaatst Marx echter zijn theorie van de arbeidswaarde). Nu is het merkwaardig, dat sommige hunner Marx en zijn volgelingen verwijten, dat zij hun ekonomische theorieën hebben afgestemd op de belangen van de arbeiders. Wij zullen de laatste zijn, die ontkennen, dat Het Kapitaal een verdediging is van de belangen van het proletariaat, maar wij zijn — konsekwent redenerend — ook van mening, dat de ekonomische wetenschap die in het westen doorgaans wordt beoefend, de belangen van de kapitalisten verdedigt. Wij zijn er dus van overtuigd, dat de ene ideologie de belangen van het kapitaal verdedigt en de andere ideologie die van de arbeiders. Maar als een ekonoom als Grossman een boekje schrijft en hierin een hoofdstuk wijdt aan de leer van Marx, is het dan niet vanzelfsprekend, dat hij deze leer dan zo zal weergeven, dat vele studenten en andere lezers reeds bij voorbaat door het marxisme worden afgeschrikt of reeds bij voorbaat verkeerde opvattingen over het

marxisme er op na houden? Het vals weergeven van de leer van Marx is een onderdeel van de kapitalistische ideologie, omdat zij, het kapitalisme, erdoor wordt versterkt. Het marxisme immers is het alternatief en de tegenpool van de 'neutrale' en 'objektieve' wetenschap! Wie bv. Het Kapitaal leest, ontdekt, dat hij te maken heeft met een wetenschapper, die zich op zeldzaam duidelijke en pittige wijze uitdrukt. In Economic Systems wordt Marx echter afgeschilderd als een schrijver van 'zwaarwichtige Duitse boekdelen'. Grossman gebruikt hier een nietszeggende uitdrukking, die echter wel valse suggesties opwekt.

PRIJSVORMING

Economic Systems behandelt niet alleen de leer van Marx, doch is in hoofdzaak gewijd aan de beschrijving van kapitalisme en socialisme. Het is nodig om één probleem, namelijk de prijstheorie, eens nader te bekijken.

De nadelen van de prijsvorming in de Sowjet-Unie komen tot uiting in grote voorraden, veel verborgen werkloosheid, kortom in een slechte allokatie der produktie- en konsumptiemiddelen. De oorzaak is tweemaal, namelijk de nog geringe technische mogelijkheden voor de planning en een nog onvoldoende gebruik van de bestaande technische mogelijkheden voor de opstelling van een plan. Op lange termijn zal echter van een steeds betere planning sprake zijn, omdat de techniek zich met rasse schreden ontwikkelt (in dit verband is vooral de ontwikkeling van de computertechniek van belang), terwijl ook de ervaring in het opstellen en gebruiken van een plan groeit. In de Sowjet-Unie is dus wel reden tot optimisme.

De prijsvorming in geval van vrije concurrentie is echter evenmin zonder nadelen. De allokatie van produktie- en konsumptiemiddelen kon ook in de hoogtijdagen van het ekonomisch liberalisme niet op bevredigende wijze worden opgelost, omdat de onevenwichtige verhouding tussen produktie en konsumptie leidde tot steeds heviger crises. Deze crises zijn ook in de huidige omstandigheden niet volledig uitgeroeid — zij worden alleen beter beheerst dan vroeger. De gebeurtenissen van de laatste jaren hebben echter aangetoond, dat het steeds moeilijker wordt om allerlei manipulaties toe te passen, teneinde de ekonomische toestand stabiel te houden.

BUROKRATIE

Als argument tegen de planmatige prijsbepaling wordt ook vaak gewezen op de immense burokratie in de Sowjet-Unie, alsof die in het westen niet bestaat. Afgezien van het enorm uitgebreide overheidsapparaat, wijzen wij op de grote concerns, die niets anders zijn dan logge burokratien, die gedetailleerde plannen opstellen en lange-termijnstrategieën ontwikkelen, etc. De hiervoor benodigde techno- en burokraten worden geresolvent onder laag-gekwalficeerde akademici, die hun opleiding hebben ontvangen aan de Posthumus-universiteit!

Met dit artikel hebben wij in de eerste plaats erop willen wijzen, dat ons niet de beste literatuur wordt voorgeschreven, voor zover zij handelt over het marxisme en over ekonomische systemen. Zoals gezegd, zijn wij oprecht van mening, dat men het best Marx zelf kan lezen, wil men er aanspraak op maken, iets over zijn theorie te weten.

Mede naar aanleiding van het bovenstaande achten wij verzet tegen Posthumus van groot belang, ofschoon onze fakulteit reeds op invoering hiervan is vooruitgelopen. Immers invoering van Posthumus betekent, dat het onderwijs aangepast wordt uitsluitend aan de keiharde belangen van het kapitaal. Een anderzijds, dat gericht is op de vorming van kritisch denkende mensen en op een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, is juist in onze maatschappij, die zo zeer gekenmerkt wordt door een accumulatie van frustraties en vervreemding, van groot belang. Wij moeten allen actief optreden tegen Posthumus en trachten de marges te verwerven, die in de richting tenderen van een verwezenlijking van deze doelstellingen. Wij moeten Posthumus resoluut van de hand wijzen en dit kan onder meer door te ijveren voor betere faciliteiten voor hen, die Marx serieus willen bestuderen.

Binnenkort wordt door de Gemeenteraad een aanvulling op de Monumentenlijst vastgesteld. Daarbij komen met name bouwwerken uit het einde van de 19e eeuw aan de orde: op de door B. en W. voorgestelde lijst staan b.v. American, het Concertgebouw en het Postkantoor op de N.Z. Voorburgwal. Juist deze periode heeft Amsterdam enige zeer karakteristieke en waardevolle gebouwen nagelaten.

In dit verband dient ook het „Gebouw Boas" genoemd te worden, een bouwwerk waar sedert kort ruwweg de helft van het personeel van de ekonomische fakulteit het voorrecht heeft om bij zijn dagelijkse arbeid op uit te mogen zien. Dit bijna klassieke werk, opgetrokken als fabrieksgebouw in strakke en bescheiden lijnen, is een uniek voorbeeld in Amsterdam van 19e eeuwse industriële bouw, dat alleszins waard is om behouden te blijven. Helaas wordt het ontsierd door enige bijbouwels van latere datum, zoals de vleugel die onlangs voor een gedeelte uitbrandde. Het is dan ook te hopen dat deze vleugel spoedig gesloopt zal worden en dat men tevens tegelijk zal beginnen met de restauratie van de overige delen zodat het gehele complex weer in zijn oorspronkelijke toestand en glorie hersteld zal zijn. Tot deze oorspronkelijke toestand zijn het klassieke ketelhuis alsmede de fraaie poortgebouwen te rekenen. Het alsdan herstellende heeft vele mogelijkheden met betrekking tot zijn toekomstige bestemming: hoge ramen garanderen een goede lichtval, grote, flexibel in te delen, zalen en een redelijke — in de toekomst na voltooiing van de Oostlijn van de metro, uitstekende — bereikbaarheid.

Helaas wordt het gebouw bedreigd door krachten, ook binnen onze fakulteit!, die geen begrip hebben voor de unieke culturele en maatschappelijke waarde die in dit gebouw beloten ligt en die niets liever zouden willen bevorderen dan een spoedige sloop van dit specimen van 19e eeuwse industriële bouw, zodat het plaats kan maken voor nog een Tellegen-huis.

Wellicht speel bij sommige dezer ekonomen die zich achter deze destructieve krachten scharen nóg een aspect mee: een zekere mate van schuldgevoel. Het is dan ook om deze reden des te gunstiger te achten dat middels behoud van dit gebouw men dagelijks geconfronteerd zal worden met de grote scheppingen van de 19e eeuwse Industriële Revolutie.

Kortom: het Gebouw Boas op de monumentenlijst!

WITTEVEEN WIEBELT

verslag van zijn gastcollege

De vooroorlogse begroting werd gekenmerkt door het streven naar evenwicht tussen belastinginkomsten en overheidsuitgaven voor de „gewone dienst”. Voor de „kapitaaldienst” moesten de middelen op de kapitaalmarkt worden geleend. De eenvoud van deze regel is wellicht haar hoofdverdienste geweest. Sedert KEYNES streven wij naar een anticyclische begroting; bij stijgende vraag moet geld aan het verkeer worden onttrokken, dwz belastingen moeten omhoog en overheidsuitgaven omlaag.

Steeds meer wordt echter onderkend, dat de begroting niet in de eerste plaats een conjunctuur-politiek instrument vormt, maar een beleids-instrument is van veel ruimer betekenis. De vele „vaste” uitgaven-patronen erin zijn van wezenlijke betekenis voor het beleid op langere termijn. Hierdoor vermindert echter de conjunctureel gewenste flexibiliteit. Daaruit volgt, dat slechts een beperkt deel van de uitgaven, met name de investeringen en die dan nog voornamelijk door de timing ervan, voor anticyclische maatregelen beschikbaar zijn.

De traagheid van ons bestuurlijk apparaat, met name van de parlementaire afwikkeling, maakt dat anticyclisch bedoelde stappen door de optredende time-lags in pro-cyclische effecten uitmonden. Gezocht werd naar een vorm van begrotingsbeleid, die deze ontarding kon vermijden. ZIJLSTRA stelde zijn beroemde norm. Bij een gemiddelde toeneming van het Nationaal Inkomen met 4,8% en een progressiefactor van 1,25% in de belastingopbrengsten komen 6% beschikbaar, onder veronderstelling van constante prii-zen. Deze 6% kunnen worden besteed aan het gezamenlijk pakket van verhoging van uitgaven, belastingverhoging en -vermindering.

PRAKTIJK

De positie van de Minister van Financiën (MvF) in het kabinet is op grond van de Comptabiliteitswet zeer zwak: iedere Minister heeft eigen verantwoordelijkheid voor de uitgaven van zijn departement. De MvF heeft géén veto, mag echter wel „bezwaar maken als dat met het oog op 's-Rijks financiën nodig is”. Het is daarom noodzakelijk om reeds bij kabinets-formatie tot bindende vaststelling van de begrotingsruimte te komen, daar anders een restrictieve opstelling van de MvF tot mislukking is gedoemd. Zonder deze overeenstemming immers hoeven de extra uitgaven van het ene departement niet door verminderingen in de bestedingen van een ander te worden gecompenseerd, zodat het totaal al snel uit de hand loopt.

Doel van de begrotingspolitiek is echter niet dat de begroting, maar de feitelijke uitgaven aan de gestelde norm voldoen.

HET GAT

De oorzaken van overschrijdingen zijn tweërlei: allereerst zijn niet alle uitgaven beheersbaar. O.a. gemeenten

en schoolbesturen hebben krachtens de wet bevoegdheid tot het doen van autonome uitgaven, die door het Rijk moeten worden gedekt. Ten tweede moeten ook prijsstijgingen worden opgevangen.

Een derde bron is van journalistieke aard. Omstreeks juni is telkenjare bekend welke posten van het vorige jaar naar het lopende jaar zijn overgelopen. Deze posten vergroten het gat. Niet bekend zijn echter de posten die van het lopende naar het volgende jaar zullen overlopen; en deze verkleinen dan weer op het eind van het jaar het gat.

WIEBELTAX

Dit conjunctureel instrument bij uitstek werd gecreëerd in de kabinets-periode De Jong. Het kabinet krijgt hier toe de bevoegdheid, de belastingen met ten hoogste 5% te verhogen of te verlagen. Een amendement uit de Kamer sloop de zaak nog scherper door voor te schrijven, dat de opbrengst van deze wiebeltax alleen niet voor uitgaven mag worden gebruikt, maar dat daarentegen 20% van de opbrengst op de uitgaven moet worden gekort!

Er gaan stemmen op, die de aard van de wiebeltax willen denatureren, en de opbrengsten besteden in het kader van programma's ter bevordering van de werkgelegenheid. Daarmee zou het enige effectieve conjunctureel instrument worden ontkracht. De anticyclische politiek zou dan voor een lange reeks van jaren als mislukt en niet voor her-invoering vatbaar moeten worden afgeschreven.

COMPLIMENT

Niet onvermeld mag blijven, dat ex-minister Witteveen de door Prof. Goedhart gedoecerde stof zodanig vond, dat van uitstekend geïnformeerde studenten gesproken moest worden. Dit niveau werd in de keuze der onderwerpen en de wijze der vraagstelling in de discussie waargemaakt.

TH

Op vrijdag 28 april a.s. te 15.00 zal

Prof. Dr. August Gutersohn

hoogleraar in de economie aan de Hochschule für Wirtschaftswissenschaften te St. Gallen, Zwitserland, en directeur van het Schweizerisches Institut für die gewerbliche Wirtschaft, een gastvoordracht houden aan de Universiteit van Amsterdam en wel over het thema

„Der Klein- und Mittelbetrieb — heute und morgen”

Prof. Gutersohn is een bekend deskundige op het gebied van het midden- en kleinbedrijf.

De voordracht vindt plaats aan de Oudemanhuispoort zaal D 009. Na afloop is er gelegenheid tot discussie. In de afgelopen jaren werden de voordrachten van buitenlandse gastdocenten aan onze Faculteit helaas vaak niet

paper-nota

Het nieuwe kandidaatsprogramma houdt in dat iedere student twee werkstukken (papers) schrijft. Hiervoor is een voorlopige regeling getroffen, geldend tot september 1972. Een definitieve regeling zal hierna worden opgesteld.

Op het fakulteitsburo zijn exemplaren van de voorlopige paper-nota te verkrijgen. Enkele belangrijke punten worden hieronder samengevat.

Bij het schrijven van een paper dienen de volgende punten in het oog gehouden te worden:

1. De werkstukken kunnen worden geschreven voor verschillende vakonderdelen van de verplichte vakken en in de faculteit gedoecerde en gekozen keuzevakken ter keuze van de student.

2. Genoemde vakken moeten gedoecerd en gevolgd zijn in het eerste studiejaar na het propedeutisch examen.

3. Tenminste één van de twee papers moet voor een vakonderdeel van de verplichte vakken worden geschreven.

4. De werkstukken worden beschouwd als een afzonderlijke vereiste voor het kandidaatsexamen; zij dienen van een voldoende nivo te zijn en spelen geen rol bij de waardering van het examen/tentamen in het betreffende vakonderdeel of keuzevak. Het gemiddelde van de judicia voor de twee papers vormt een afzonderlijk judicium voor het kandidaatsexamen.

Gedacht wordt aan een omvang van ongeveer 4000 woorden per paper. De student wordt bij zijn onderwerpkeuze, literatuurlijst en indeling van het werkstuk begeleid door de desbetreffende docent. Het judicium wordt, gezien de zelfstandige plaats die dit inneemt in het kandidaatsexamen, door een lid van het wetenschappelijk corps vastgesteld.

Het werkstuk mag niet worden teruggebracht tot het maken van een uittreksel en het mag uiteraard niet zijn overgeschreven. Bronvermelding dient duidelijk te geschieden.

De procedure is als volgt:

— De student maakt een keuze voor welk vak/onderdeel hij een werkstuk wil maken.

— De student verzamelt de daarvoor benodigde literatuur en maakt een inhoudsopgave van het werkstuk.

— De student richt zich tot die coördinator, hoogleraar of lector welke z.i. in aanmerking komt voor goedkeuring van het onderwerp. De coördinator kan de student verwijzen naar het lid van het wetenschappelijk corps dat zich met begeleiding en correctie bezighoudt. Op het moment van goedkeuring van het onderwerp wordt in overleg met de student een streefdatum vastgesteld, waarop het werkstuk zal worden ingeleverd.

bijzonder goed bezocht. Gaarne zou ik, als vertegenwoordiger van onze Faculteit in de Senaatscommissie voor de Uitwisseling, iedereen willen opwekken om op deze dag de voordracht bij te wonen.

E. Zahn

Voor wie geen vreemdeling is in Jeruzalem is het al maanden lang duidelijk, dat het bestuurlijk apparaat van onze fakulteit niet bevredigend functioneert. Het falen van de bestuurlijke organisatie in de voorlichting omtrent de verhuizing — geen tijdige informatie van betrokken studenten, ontbrekende verwijzingen in het nieuwe gebouw, niet-verschenen aanvullingen op de studiegids — wordt beantwoord met een schouderophalen. M.i. de reactie uit het gamma van mogelijke responses die het meest te denken geeft: aan de economische fakulteit zijn we *gewend* geraakt aan bestuurlijk onvermogen. Wij verwachten niet meer anders.

En daarbij staat organisatieleer als verplicht vak op het collegerooster.

Een bescheiden bloemlezing uit de lange lijst: op klachten bij de raad hoor je nooit meer iets. Berichten bereiken de betrokkenen maanden te laat. Toetsen worden onterecht afgenomen. Openbare raadsvergaderingen worden voor belangstellenden door sluiting kort na het begin en heropening kort voor het eind onaantrekkelijk gemaakt — het is per slot mogelijk om besloten delen van de vergadering naar behoren aan te kondigen en met minder „bearishness” in de tijd in te passen. Notulen zijn of niet beschikbaar of zien er uit als het kladboek van Jantje. Studentenvertegenwoordigers saboteren uit prestige-overwegingen de boekenbeurs die de fakulteitsvereniging van de grond probeert te krijgen. Studenten-commissieleden worden zonder enige formaliteit vervangen. Gevraagd naar de opinie van studenten luidt hun antwoord, dat zij die niet kennen, en alleen à titre personnel kunnen spreken. Onjuiste voorstelling van zaken, behoren tot de gewone dingen. En niemand maakt zich er druk over. Hoogleraren onthouden zich van stemming bij voorstellen van bepaalde studenten-zijde: zij willen geen deining op college. — Welke studenten-vertegenwoordiger ondertekende zijn „geestige” pamfletten ook weer met R. O. BOTKWEKER, Mr. D. O. O. R. Dramstraat-1?

Is het een wonder, dat de verkiezings-commissie zich op 15 maart zorgen moest maken, omdat er zich pas één kandidaat had gemeld voor de fakulteitsraad: Mej. A. M. van Ommeren . . . Wie verbaast zich erover, dat de relatieve belangstelling onder studenten in één jaar met liefst 30% is teruggelopen?

Twee uitspraken vullen elkaar aan. Prof. Jongman zei naar aanleiding van een klacht: „dat zijn zaken *binnen* de fakulteit, maar niet *van* de fakulteit”. Woorden van de heer De Voogd uit de Tweede Kamer schetsen het voelen van studenten: „Uw bestuur omvat ons niet”.

Wel een komplement. Maar een komplement?

DOEDERWATTAN

Hoe doorbreken wij nu een dergelijke malaise? Hoe herstellen wij het geschonden vertrouwen? Hoe komen wij tot een working partnership?

Allereerst zal het bestuur naar attitude en vorm zodanig moeten worden herzien, dat allen die deel uitmaken van onze studiegemeenschap hun noden onderkend weten. Bestuursmaatregelen moeten *tijdig* en op herkenbare wijze in deze noden voorzien.

Hoe krijgen wij vlees op deze dorre botten? Allereerst door studenten een behoorlijke opvang te geven als zij aankomen. Een loffelijk initiatief van studentendekanan belooft iets in deze zin te zullen opleveren. (zie ROSTRA 18: artikel P. G. Postma.) Maar dat is niet genoeg. Voor tweede-jaars lijkt een uiteenzetting van het systeem van onze bibliotheken nuttig. Leer ze in een paar uren — en meer hoeft het niet te kosten — om hun weg in de literatuur te vinden. Derdejaars zouden best wat meer informatie over de indeling van het laatste jaar voor het kandidaats kunnen gebruiken. Menigeen ontdekt pas als hij aan sommige doktoraalvakken bezig is, dat hij beter in de kandidaatsfase een ander studiepakket had kunnen kiezen. Voor ouderejaars lijkt een oriëntatie omtrent hetgeen op de arbeidsmarkt zich afspeelt geen overbodige weelde.

Staf en hoogleraren blijven meestal langer aan onze fakulteit verbonden dan studenten. Terwijl voor hen evt. een informele organisatie goed zou kunnen werken, is een krachtige formele organisatie voor studenten onmisbaar. Coördinatie van het beleid van studenten-vertegenwoordigers en commissieleden via een SEF-bestuur dat die naam waard is kan heilzaam zijn. Ook kan in die handen het repressief toezicht op de activiteiten van met name studenten-vertegenwoordigers worden gelegd. Al Macchiavelli kende het probleem, wie de bewakers moest bewaken, nietwaar?

Structureel zou moeten worden voorzien in mogelijkheden tot aankoop van studieboeken voor reële prijzen. Bij een boekenbudget per student van — laag geschat — f 100,— per jaar zetten wij f 150.000,— per jaar minstens om. De handelskorting bedraagt voor boeken ± 50%. Als wij dat geschikt aanpakken, kunnen twee werkstudenten à f 6.000,— per jaar hun studie bekostigen. Tel daar aan kosten nog eens f 18.000,— bij, dan ligt de weg open om op boeken een korting van ten minste 25% te realiseren. Over diktaten zullen wij nu maar zwijgen.

De fakulteitsraad zou kunnen overwegen, buiten college-tijd te vergaderen. Een cursus „efficiënt vergaderen en discussieren” zou tot de verplichte stof voor raadsleden moeten behoren. De voorlichting over hetgeen zich in de fakulteitsraad afspeelt kan worden verbeterd, o.a. door op verzoek op notulen aan geïnteresseerden toe te zenden. De berichtgeving over klachten en de beschikking daarop aan partijen moet als routine worden ingevoerd. Tenslotte zouden besloten vergaderingen ietwat tactischer kunnen worden gepland.

Maar onze fakulteit kan niet functioneren, zonder ook ruimer in de maatschappij te zijn ingebed. Bij de medici kent men het praktikanthuis en de polikliniek. Zou het niet mogelijk zijn ook voor economen een parallel instituut te creëren? De juristen geven met hun Wetswinkel het goede voorbeeld.

Is dit alles? Neen, zeker niet. Maar hierover kunnen partijen het makkelijk eens worden. En dat is een noodzakelijke, zij het geen voldoende voorwaarde. Aan de slag!

TH

LAATSTE NIEUWS

Dagelijks bestuur van onze fakulteit:

prof. dr. C. D. Jongman (voorz.)

drs. D. Woudhuysen (sekr.)

P. Wagenaar

Er wordt op woensdag 3 mei weer een ekonomenborrel gehouden in het Leeuwenpoortje, Prinsenhofsteeg 5. Iedereen is van harte welkom, zowel studenten als wetenschappelijk medewerkers als hoogleraren en lektoren grijpt deze kans om wat informeel contact tussen studenten en wetenschappelijk corps te hebben (16.00 uur)!!

fotokopiëren: op de SEF-kamer staat een fotokopieerapparaat, voor studenten de enige mogelijkheid om in de Jodenbreestraat kopieën te maken. Kosten f 0,25 per kopie.

ROSTRA ZOEK?

Mocht u een oud nummer van ROSTRA willen naslaan en u heeft het niet meer in uw bezit, dan kunt u het lenen of inzien op de Universiteitsbibliotheek onder nummer VV 7547.

ROSTRA ECONOMICA van 1951 tot 1967 kunt u ook lenen of inzien, en wel onder nummer VV 1726.

r. j. w. beuker, w. f. duisenberg, mej.

a. m. m. van der horst, p. g. postma, l. l.

tholen, h. r. ziekenoppasser.

universiteit van amsterdam

jodenbreestraat 23, kamer 2167

amsterdam